उषितास्त्र वने कृच्छ्रं वयं द्वादशवत्सरान्। अज्ञातवाससमयं शेषं वर्षं त्रयोदशं।
तदसामो वयं कृन्नास्तदनुज्ञातुमर्हथ। सुयोधनश्च दुष्टात्मा कर्णश्च सहसौबलः।
जानन्तो विषमं कुर्य्युरस्मास्वत्यन्तवैरिणः। युक्ताचाराश्च युक्ताश्च पौरस्य स्वजनस्य च।
अपि नस्तद्भवेद्भूयो यद्वयं ब्राह्मणैः सह। समस्ताः स्वेषु राष्ट्रेषु स्वराज्यस्था भवेम हि। १०४।५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा दुःखशोकार्त्तः शुचिर्द्धर्मसुतस्तदा। संमूर्च्छितोऽभवद्राजा साश्रुकण्ठो युधिष्ठिरः।
तमथाश्वासयन् सर्व्वे ब्राह्मणा भ्रातृभिः सह। अथ धौम्योऽब्रवीद्वाक्यं महार्थं नृपतिं तदा।
राजन् विद्वान् भवान् दान्तः सत्यसन्धो जितेन्द्रियः। नैवंविधाः प्रमुह्यन्ते नराः कस्याञ्चिदापदि।
देवैरप्यापदः प्राप्ताः कृन्नैश्च बहुशस्तथा। तत्र तत्र सपत्नानां निग्रहार्थं महात्मभिः।
इन्द्रेण निषधं प्राप्य गिरिप्रस्थाश्रमे तदा। कृन्नेनोष्य कृतं कर्म्म द्विषताञ्च विनिग्रहे। १०४।१०
विष्णुनाऽश्वशिरः प्राप्य तथाऽदित्यां निवत्स्यता। गर्भे वधार्थं दैत्यानामज्ञातेनोषितं चिरं।
प्राप्य वामनरूपेण प्रच्छन्नं ब्रह्मरूपिणा। बलेर्यथा हृतं राज्यं त्रिक्रमैस्तच्च ते श्रुतं।
कृताग्नेन यच्चापः प्रविश्यच्छन्नमासता। विबुधानां कृतं कर्म्म तच्च सर्व्वं श्रुतं त्वया।
प्रच्छन्नञ्चापि धर्म्मज्ञ हरिणाऽरिविनिग्रहे। वज्रं प्रविश्य शक्रस्य यत्कृतं तच्च ते श्रुतं।
और्व्वेण वसता च्छन्नमूरौ ब्रह्मर्षिणा तदा। यत्कृतं तात देवेषु कर्म्म तत्ते ऽनघ श्रुतं। १०४।१५
एवं विवस्वता तात च्छन्नेनोत्तमतेजसा। निर्द्दग्धाः शात्रवाः सर्व्वे वसता भुवि सर्व्वशः।
विष्णुना वसता चापि गृहे दशरथस्य वै। दशग्रीवो हतश्छन्नं संयुगे भीमकर्म्मणा।
एवमेव महात्मानः प्रच्छन्नास्तत्र तत्र ह। अजयञ्छात्रवान् युद्धे तथा त्वमपि जेष्यसि।
तथा धौम्येन धर्म्मज्ञो वाक्यैः संपरितोषितः। शास्त्रबुद्ध्या स्वबुद्ध्या च न चचाल युधिष्ठिरः।
अथाब्रवीन्महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः। राजानं बलिनां श्रेष्ठो गिरा संपरिहर्षयन्। १०४।२०
अवेक्षया महाराज तव गाण्डीवधन्वना। धर्मानुगतया बुद्ध्या न किञ्चित् साहसं कृतं।
सहदेवो मया नित्यं नकुलश्च निवारितौ। शक्तौ विध्वंसने तेषां शत्रूणां भीमविक्रमौ।
न वयं तत्प्रहास्यामो यस्मिन् योक्ष्यति नो भवान्। भवान् विधत्तां तत् सर्व्वं क्षिप्रं जेष्यामहे रिपून्।
इत्युक्ते भीमसेनेन ब्राह्मणाः परमाशिषः। प्रयुज्याशृत्त्य भरतान् यथा स्वान् स्वान् ययुर्गृहान्।
सर्व्वे वेदविदो मुख्या यतयो मुनयस्तथा। आसेदुस्ते यथान्यायं पुनर्दर्शनकाङ्क्षया। १०४।२५
सह धौम्येन विद्वांसस्तथा पञ्च च पाण्डवाः। उत्थाय प्रययुर्वीराः कृष्णामादाय धन्विनः।
क्रोशमात्रमुपागम्य तस्माद्देशान्निमित्ततः। श्वोभूते मनुजव्याघ्राश्छन्नवासार्थमुद्यताः।
पृथक्शास्त्रविदः सर्व्वे सर्व्वे मन्त्रविशारदाः। सन्धिविग्रहकालज्ञा मन्त्राय समुपाविशन्।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि आरणेयपर्व्वणि अज्ञातवासोद्योगे चतुर्द्दशाधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥
समाप्तमारणेयं पर्व्व आरण्यपर्व्व समाप्तञ्च ॥ २१४ ॥ यद्यपि वनपर्व्वणि एकोनसप्तत्यधिकद्विशताध्यायाः
पूर्व्वं संग्रहाध्याये लिखितास्तथापि लिपिकरप्रमादादध्यायवृद्धिर्जाता कुत्र वृद्धिर्न तन्निश्चयो भवतीति ज्ञेयं ॥